

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul: parohii cl. I 20.000 Lei parohii cl. III 15.000 Lei
cl. II 18.000 Lei particulari . . 15.000 Lei

Redactor: Prot. A. FAUR

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinovski Nr. 18.

10 MAI

Ca și praznicele mari ale Bisericii, sărbătorile naționale sunt popasuri binevenite pentru a ne rupe din atmosfera obișnuită a vremii și a depăna de pe ghemul trecutului evenimentele mari pe care înaintașii le-au știut pregătiți pentru o cât mai bună propășire a neamului.

Dacă e adevărat că un neam fără trecut și fără tradiții nu-și are în sine asigurată existența, nu-i mai puțin adevărat faptul că un neam fără un cult al oamenilor mari și fără o prăsnuire a evenimentelor hotărâtoare, chiar epocale, prin care a trecut, nu are și nici nu va avea un izvor din care să-și înviorizeze sufletul ori de câte ori împrejurările o vor cere. În întinsul pustiu al zilelor de grea încercare, sărbătorile naționale sunt tot atâtea vase cu apă cristalină și înviorătoare pentru a putea duce mai departe greul impus de vitegia vremelnice.

Pentru noi ziua de 10 Mai e mai mult de cât o simplă prăsnuire. În această zi se înfălnesc, ca într'un buchet de flori, realizarea unora dintre cele mai alese dorințe și aspirații din trecutul nu prea îndepărtat. Căci în sbuciumata noastră istorie nu odată ne-am hărțuit cu vecinii, cu preinșii prieteni, după cum au fost și cazuri când înșiși frații de același sânge au ridicat sabia, unul împotriva altuia. Și când răsvătirile din afară conteneau, se iveau neînțelegeri înlăuntru, unii săpându-se pe alții, ca să poată pune mâna pe cârma puterii.

Cunoscând unele ca acestea, patrioții veacului trecut au pus deschis problema în 1859, când au spus că Unirea Principatelor numai atunci va fi asigurată, când se va aduce un „prinț străin, moștenitor al tronului, ales dintr'o dinastie domnitoare a Europei și ai cărui moștenitori să fie crescuți în religia țării“. Și dacă Domnitorului Cuza i-a fost dat să declare în proclamația sa dela 11 Dec. 1859 că „Unirea este îndepl-

nită, naționalitatea română este întemeiată“, împlinirea desideratului divanurilor ad-hoc, în legătură cu prințul străin, a urmat să se îplinească numai mai târziu. Răspunzând dorinței exprimate de națiunea care l-a chemat cu o voință neclintită în fruntea țării, tânărul prinț Carol de Hohenzollern-Sigmaringen a răspuns că va veni să ne conducă destinul. În ziua de 10 Mai 1866 pășind în Capitală, în fața Adunării, jură să fie „credincios legilor Țării, să păzească religia României, precum și integritatea teritorului ei și de a domni ca Domn constituțional“.

Evenimentele ce au urmat au fost o fericită încoronare a celor de mai sus. Războiul româno-ruso-turc dela 1877, cu declarația independenței, prin ridicarea României la rangul de regat și încoronarea prințului Carol, ca cel dintâi rege al României, la 10 Mai 1881, vădesc același lucru. Pe fruntea Reginei Elisabeta s'a așezat o coroană de aur, iar Regele Carol împodobindu-și creștetul cu o coroană de oțel a spus: „Primesc cu mândrie coroana aceasta făurită dintr'un tun luat la Plevna, stropită cu sângele eroilor noștri și sfințită de biserică. O primesc ca un semn al neatârării și puterii României. Ea va fi o mărturie a clipelor grele și a timpurilor glorioase ce am străbătut împreună și va arăta generațiilor viitoare vitejia Românilor și unirea ce-a domnit între Țară și Coroană. Inșă cea mai frumoasă coroană pentru Regină și pentru mine este și va fi dragostea și încrederea popoului căruia i-am închinat toate gândurile și sentimentele noastre“!

Increderea ce se pune totdeauna la temelia unui așezământ este punctul de mănecare al acțiunilor viitoare. Și dacă această încredere este învăluită în focul unei iubiri curate, e cu neputință să nu aducă după sine realizarea celor mai alese gân-

duri ale omului. Regele Carol s'a identificat cu aspirațiile neamului, lăsând ca în sufletul lui să vibreze toate năzuințele lui de mai bine. Și strădania i-a fost încoronată cu succes. Aprecii și contribuția de sânge și de jertfă, marile puteri europene au recunoscut neamului nostru independența și regatul, dându-i astfel putința ca — sub cârmuirea Regelui Ferdinand I și cu concursul Aliatilor — să-și înfăptuiască unitatea.

Privit în lumina evenimentelor ce s'au perindat, praznicul zilei de 10 Mai, printre multe alte semnificații, ni-l îmbie și pe acela al unirii în cuget și al

statorniciei pline de succes. Un neam, ca și un individ, nu poate trăi fără de un ideal. Și mai ales un ideal născut din realitățile cele mai curate ale vieții de obște. Când asemenea gânduri află înțelegere caldă în inima celui ce este chemat de Providență să conducă spre limanuri mai însorite pe cei mulți și nevoiași, e cu neputință să nu se deschidă drumuri spre lumină. În asemenea cazuri, lângă inima plină de clocot a M. S. Regelui va palpita inima neamului însuși cu o putere și cu o voință care nu peste mult va fi înrouată de binecuvântare cerească. Pr. AUG. FAUR

Necesitatea lucrării misionare

Războiul, mai mult decât oricare cataclism, influențează profund sufletul omenesc, desechilibrându-l la mulți dintre cei ce l-au trăit.

Omul, această creatură din duh și materie, această combinație de rațiune și instincte, pus în prezența deslănțuirilor furioase ale tuturor violențelor, trăind războiul, face experiența crudă a omului mașină. Sufletul se sdruncină, rațiunea se zăpăcește, adâncul firei este răscolit și instinctele cele mai sălbatice atâțate la maximum.

Când cursul vieții începe să reîntre în făgașul liniștit al mersului normal din vremuri pașnice, toate stările trăite mai înainte ridică în fața omenirii un mare semn al întrebării.

Reîntors de pe câmpul tuturor răscolirilor, unde a trăit cu înfrigurarea de fiecare clipă sub falfăirea simțită a morții, omul fiară se reintegrează rigid în făgașul de altădată. Inima îi este mai impietrită, sufletul mai gol, credința mai abătută, firea mai bănuitoare. Iar cel rămas acasă, cu nădejdea celui plecat în suflet, găsește puterea de a înfrunta toate lipsurile și toate vexațiunile, până când ajunge în fața nădejdelor spulberate; și atunci se năruie planuri, se clatină credințe.

Ajunși într'o astfel de toropeală a sufletului, unii mai găsesc în ei desulă forță pentru a se desmetecii, alții, îngroziți de năluca trecutului, apucă pe calea făgăduirilor valorilor spirituale, sau sunt cuprinși de febra bolnăvicioasă a căutării unei căi noi de redresare morală.

Ființa omenească se găsește astfel la o răscruce de drumuri, în orânduirea cărării spre viitor a propriei vieți.

Pentru a împiedeca prăbușirea omului din înălțimea de ființă superioară, pentru a înlătura stări bolnave de halucinații religioase provocatoare de desbinări, de controverse în calea armoniei sociale, cineva trebuie să vină, să îndrepte pașii, să lumineze calea.

Așa este ambianța vremurilor de astăzi, în care plutește, desorientat, sufletul omenesc. Din cotro îi va veni salvarea? Cine îi va onora cu trăinicie în limanul solid al idealului regăsit?

Deținătoare a valorilor veșniciei și înzestrată cu experiența celor aproape două milenii de luptă cu nestatornicile vremii, Biserica este cea mai indicată în această lucrare de reorientare spre un viitor, dorit mai bun.

Iată de ce lucrarea misionară a Bisericii se impune. Această operă trebuie sporită și reorganizată.

Prin adecvarea programelor conferințelor actualelor cercuri religioase, prin organizarea de noi conferințe preoțești și laice interactivale, printr'o intensă și activă colaborare între organizațiile F. O. R.-ului și Biserica, în sens misionar exterior și prin alte elemente selecționate, s'ar aduce o contribuție importantă pentru reeducarea omului post-belic, atrofiat de egoism și epuizat de ură.

Dar pentru îndeplinirea la timp a acestui imperativ social e necesară conlucrarea sinceră a tuturor factorilor cu răspundere în diriguirea societății omenești.

Pr. D. CIUREA

APOSTOLUL DUMINECII

Și mulți au crezut în Domnul

Fapte 9, 32—43.

Credința în Mântuitorul Hristos e temelie creștinismului. Cine nu crede că Hristos e Fiul lui Dumnezeu celui viu, nu e creștin, chiar dacă ar ținea toată legea. Credința în dumnezeirea Mântuitorului e cel mai mare bun al tuturor confesiunilor creștine. Fără această credință, creștinismul ar fi o învățătură omenească ca toate celelalte, sortită pierii. Dar cum învățătorul nostru e și Fiul al omului și Fiul al lui Dumnezeu și ca atare Dumnezeu adevărat, învățătura lui va depăși și pământul și cerul. Inșuși Mântuitorul a spus-o: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele mele nu vor trece” (Matei 24, 35). Mântuitorul a fost făgăduit lumii de Dumnezeu la scoaterea strămoșilor noștri din Raiu. A fost vestit de proroci cu mii de ani înainte și-a recunoscut inșuși că așa este. De atunci și până astăzi îl vestesc prietenii, dar îl vestesc mai ales vrăjmașii lui Dumnezeu care caută să-l doboare, însă de fiecare dată cad ei. Mai presus de toate dumnezeirea Mântuitorului s'a adeverit în purtare și în fapte sale deosebite și mai presus de puterea și înțelegerea omenească. Pe el nimenea nu l-a putut vădi vreodată de păcat. A iubit pe toți oamenii cum nimeni nu i-a iubit vreodată. I-a iubit până la jertfa totală. Cea mai mare iubire o are acela care își dă viața pentru prietenii săi. Și Iisus și-a dat viața pentru noi. Din această dumnezeiască dragoste au luat naștere toate minunile lui Iisus. Și mulți au crezut că cel ce dă vedere orbilor, cel ce desleagă limba mușilor, cel ce face pe ologi să umble și învie morții, nu poate fi numai om, ci și Dumnezeu adevărat.

Puterea de-a face minuni a fost lăsată de Mântuitorul ucenicilor săi și tuturor celor ce vor crede într'ansul. Dumnezeu știe câte minuni nu vor fi săvârșit sfinții apostoli. Scripăturile sfinte ne pomenesc că ucenicii

Domnului au vindecat ologi și au înviat morți în numele lui Iisus. Popoarele văzând minunea mulți au crezut în Domnul.

Astăzi se pare că nu se mai fac minuni. Dacă la o singură poruncă sau rugăciune nu aleargă ologii și nu învie morții, nu înseamnă că puterea lui Hristos a fost retrasă din lume, ci înseamnă că a slăbit credința creștinilor. Nu mai cred în minuni nici slăbănogii, nici noroadele. Și fără credință nu se poate face nimic. Când ucenicii Domnului îl întreabă de ce n'au putut vindeca copilul cel stăpânit de duh mut și surd, Iisus le răspunde scurt: Pentru necredința voastră. Și i-a asigurat că de vor avea credință numai cât un grâu de muștar, vor muta și munții. Cu toate acestea și astăzi se săvârșesc minuni. Numai că minunile de astăzi nu se pot vedea numai de cei cu inima curată. Minunile de azi nu se pot vedea cu ochii trupului, ci cu ochii sufletului. Dacă minunile ce se pot vedea cu ochii trupului sunt rare, la tot pasul se săvârșesc minuni și încă mult mai mari și mai de preț ca cele trupesti. Astăzi se vindecă și se învie mai multe suflete decât trupuri și bucuria noastră trebuie să fie mai mare, căci și sufletul mai mare este ca trupul. Câte suflete oloage nu aleargă în căile Domnului? Câte suflete oarbe nu văd din nou soarele vieții? Câte suflete încărcate de lepra păcatelor nu se curățesc? Și câte suflete moarte nu învie astăzi? Dar cine vede toate aceste minuni?

Minunile cele trupesti le vedeau păgânii și mulți au crezut în Domnul. Dar minunile cele sufletești nu le pot vedea decât cei ce cred întru Domnul. Noi știm că mai fericiți sunt cei ce n'au văzut și au crezut.

Cine vrea să vadă minuni să creadă în Domnul și multe minuni va vedea.

Pr. TEODOR CICEU

CONFERENȚA PĂCII

Se apropie momentul judecării celei mari, când în fața popoarelor lumii se vor trece, în de-aproape examinare, păcatele și faptele bune ale națiunilor în cauză.

Țara noastră așteaptă, cu încredere, acest moment solemn, sprijinită de faptele sale luminoase și cunoscută, pe spiritul de dreptate al Mariilor Alianțe și pe cea „sors bona”, care a ajutat întotdeauna neamul nostru chinuit.

Faptele noastre: România a fost târîită, alături de permanenții săi dușmani, într'un războiu nenorocit. O opoziție surdă, de adâncime, condusă de lamura forțelor politice naționale, s'a organizat, a protestat, s'a adresat lumii, a menținut legătura cu vechii aliați și a pregătit momentul unic al dovedirii palpabile a credinței noastre: 23 August 1944.

Soarta războiului era nedecisă, Germania pusese în funcțiune armele ei secrete și după spusele acuzațiilor dela Nürnberg puțin îi mai lipsea până la descoperirea temutei bombe atomice. România totuși a adus jertfa ei întreagă: la chemarea

Regelui și a conducătorilor săi firești a pus la pământ în câteva zile puternica armată germană, deschizând larg porțile podișului transilvan și ale Balcanilor, deci ale Europei Centrale, contribuind astfel, într'o măsură apreciabilă la liberarea tuturor vecinilor, la scurtarea substanțială a războiului și la victoria finală. Fronturile au început să se prăbușească, lucru recunoscut acum și de șefii militari germani dela Nürnberg, — care văd în ieșirea României din axă, cauza principală a căderii vertiginose a lui Hitler. Meritul vitezei noastre armate a fost recunoscut la timpul său de comandanții armatei sovietice, în frunte cu generalisimul Stalin, iar contribuția României a fost accentuată atât de către dl Eden, fostul ministru de Externe al Angliei, în parlamentul britanic, cât și de dl Bidault, ministrul Afacerilor Streine al Franței.

Trecerea a celor aproape doi ani a luminat tot mai mult jertfa noastră, iar oamenii noștri politici, cu răspundere și cu prevedere pentru viitorul țării, socotim că n'au obo-

sit să dea celor în drept toate lămuririle cerute.

Din toate conferențele Națiunilor Unite și în deosebi ale Consiliului de Securitate, multe ajunse la noi direct, pe undele văzduhului, ne amputat convinge că, până la urmă,

dreptatea trebuie să fie dată celui în drept.

Putem deci aștepta, cu îndreptățită nădejde, bazată pe eroicele noastre fapte, de jertfe incalculabile de bunuri și sânge, hotărârile Conferenței Păcii.

ION BERCIU

F. O. R. și F. O. R. S.

Acum 13 ani, în ziua de 5 Martie, bătrânele ziduri ale Clujului au fost martore unei impunătoare sărbători, care a înmănușiat în scop de traianică zidire pe înalții Ierarhi ai Bisericii Ortodoxe, pe cărturarii luminați ai Ardealului și întreaga oaste binecredincioasă. Din ungherele pline de spornică trudă ale Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului s'au strâns la Cluj, dela opincă până la Vlădică, pentru a fi părtași la unul din acele praznice care se repetă numai la intervale de decenii. Alături de 1848 și 1918, 1933 constituie un stâlp al existenței noastre naționale și creștine.

Prin înflăcăratele cuvântări ale Prea Sfințitilor Părinți care au ținut să dea adunării înfățișarea unui majestos sinod, prin adeziunea totală și fără rezerve a mirenilor de toate clasele, s'a pus temelie „Frăției Ortodoxe Române”.

Tot ce a dat mai ales și mai nobil rodnică țarină a Ardealului, într'o armonie impresionantă a pornit noua cruciadă către chemarea de veacuri a sângelui și jertfei lui Hristos. Inițiatorii acestei mișcări spirituale s'au sesizat de primejdia ce o constituiau multiplele curente lipsite de conținut etic, curente alimentate din paraginile fumegânde ale războiului mondial trecut. Sfintele idealuri de luptă și de mântuire le-au întărit puterea de muncă, le-au dat certitudinea că sănătatea și fericirea Statului românesc nu e posibilă decât pe temelii religioase ale Bisericii noastre naționale. Salvarea Țării nu va fi posibilă decât atunci când spiritualitatea ortodoxă va domina rătăcitorul sbucium al vieții publice și particulare.

Aceste lozinci biblice nu făceau altceva decât să reamintească ceea ce atâtea secole de frământări nezadarnice pe plaiurile ardeleni au confirmat pentru totdeauna. N'am fi ajuns vremuri de biruință, dacă n'ar fi existat înfrățirea nesdruncinată între cărturari, popor și Arhiepiscop. „Biserica Ortodoxă s'a afirmat în toate epocile, ca un izvor minunat de necurmată înnoire a credințelor și energiilor omnești, din care au țâșnit, luminoase și bogate, străluciri răsboinice și înfăptuiri naționale nepieritoare”. Taina vieții neamului nostru constă în faptul că el „a plâns și s'a bucurat pe sfintele praguri ale Bisericii sale”. Biserica trebuie să acționeze și înafară de cadrele ei oficiale, „în câmpul larg al frământărilor sociale, acolo unde clocotește nepotolită viața mulțimilor”.

În felul acesta Clujul a pornit marea mișcare de renaștere religioasă

a neamului, prin F. O. R.—F. O. R.—ul a înălțat steagul legii românești, sub care au alergat bătrâni și tineri, încălzii deopotrivă de iubirea de Țară. Prin ortodoxie la izbăvirea sufletelor, la izbăvirea Patriei.

În cei șapte ani care au urmat, Frăția Ortodoxă Română și-a împărtășit sămânța binefăcătoare și a cules rodul luptei purtate contra atâtor vrășmași.

În zăpușala unui sfârșit de vară românească, nouri negri s'au îngrămădit peste seninătatea vieții noastre, furtuna s'a deslănțuit, trăsnetul a căzut, catapetasma Ardealului s'a rupt în două și România, vitregită pe pământul frământat cu lacrimile și sângele lor, luându-și crucea au pornit spre o nouă Golgotă.

Numai acei care au simțit fierul roșu înfigându-li-se în inimă, numai acei care au fost pătrunși de suferința nedreaptă, pot să și deie seama de ceea ce a însemnat pentru studenții pribegi părinteasca primire și atenta ocrotire a Sfintei Mitropolii dela Sibiu.

Aunci când frământările întunecate răscoleau pământul și sufletele, când strâmta punte a echilibrului amenința să cedeze, caldele cuvinte ce coborau de pe amvonul mitropolitan, învăluite în armonia imnurilor împărătești, constituiau picuri de rouă pe buzele unui călător rătăcit în deșert.

Născută din setea după frumos, din goana după pace sufletească, din truda spre perfecțiune, „Frăția Ortodoxă Română Studențească” era sălașul iubirii creștine și al înălțării către Dumnezeu.

Luminat de învățătura Evangheliei, încălzit de neprecupețita grije a I. P. S. Mitropolit Nicolae, îndrumat de P. C. pâr. prot. Aurel Naun, animat de entuziasmul și energia tineretii, F. O. R. S.-ul a ajuns să fie bastionul de luptă pentru o viață mai nobilă, mai demnă de fii Măritului Creator.

Printre săgețile care ni se aruncă dinafară este și aceasta: Oare ce rost mai are o astfel de organizație în Universitate, unde se întâlnesc oameni maturi, cu convingerile formate și care știu să meargă sau să nu meargă la Biserică? Un răspuns poate fi dat prin înfățișarea câtorva realități.

Familia și școala sădesc în sufletul fraged floarea minunatei învățături creștine și o stropesc cu apă vie în tot șirul anilor copilăriei. În momentul când părăsește băncile școlii tânărul în formare e biciuit de puzderia ideologiilor, de varietatea atracțiilor, de jocul caleidoscopic al simțămintelor. Și atunci când

eu) lui e insetat după o concepție de viață care să-l salveze din rui-tele împrejmuitoare, sufletul cu temelii neînchegate solid e luat în vâltoarea crudelor realități și e adus în fața templului unde trebuie să fie deslegarea tuturor enigmelor, împărțirea tuturor tainelor.

Dela acest templu al întregului complex de probleme puse de mintea omenească, generațiile tinere așteaptă verificarea principiilor permanente de viață ale neamului, care principii zămislesc marile idealuri și stărnesc energiile creatoare.

Ce găsește de fapt incredătorul novice în Universitate? Atmosfera indiferentă a științei cu căi multiple și disperate și neglijarea sbuciumului spiritual. Grija de suflet pe tărâm religios pare a fi o chestiune străină de Universitate, învechită în raport cu postulatele civilizației moderne.

Dacă Statul în această privință e absent dela pregătirea tineretului universitar, dacă persistă stratul de ghiață ce desparte pe profesori de studenți, studenții sub porunca dărzului instinct de conservare morală s'au trezit din toropeala bolnăvicioasă și au alergat sub flamura Bisericii, sub scutul Crucii. S'a putut produce această inițiativă deoarece marea majoritate a studenților sunt fii sau nepoți de țărani și prin ei, în ciuda tuturor fulgerărilor ispititoare, se revărsă sănătatea morală a poporului nostru.

Păstrând tradiția creștină a superbilor avânturi către înălțimile însoțite ale perfecțiunii, căutăm să ne înarmăm cu invulnerabila pavază spirituală.

Ce altceva se urmărește în Universitate decât formarea personalității?

Ori, noțiunea de personalitate implică un caracter religios-moral, pentru că uitarea religiei duce la uitarea tuturor datorțiilor.

Studentimea, care nici când nu a dat dovadă de manifestare ostilă Bisericii, o consideră pe aceasta putere vie în măsură să intervină în existența răvășită a neamului și să-i descopere căile care îl integrează în principiul spiritual al creștinismului.

Rostul F. O. R. S.-ului este acela de a întregii truda Bisericii, prin crearea „unor stări sufletești isvorite din cultul sentimentelor alese, învăluite de lumina doctrinei creștine.

Cine se va îngriji de tineretul care n'a avut copilărie, ai căror ochi s'au deschis la viață în sunetul goanelor, în șueratul obuzelor, în strigătul tânșitor al muribunzilor? Dacă poveștile copiilor de azi s'au alimentat din eroismul luptătorilor pentru dreptate, să nu uităm că în aceeași măsură s'au alimentat din gropile cu sânge ale măcelului, iar desechilibrul creat prin răbufnirile uraganului se cere restabilit.

La această mare bătaie sunt chemați să se asocieze toți studenții, care dacă e să considerăm națiunea ca un organism, ei reprezintă inima acestui organism. Studentimea întotdeauna a palpitat de înalte idei răscolitoare și alături de țărâniș — suportul de granit al Patriei — s'a situat în avangarda innoirilor.

Studenți, urmăriți „plini de interes năzuințele ideale ale Bisericii de a restabili în acord cu instinctul popular vechea noastră unitate religioasă, temeiul cel mai puternic al coeziunii și afirmării noastre“.

RADU CĂRPINIȘIANU

CONFERINȚE PASTORALE

Conferință religioasă

Preoțimea tractului Lupșa (Baia de Arieș) a ținut conferința de primăvară în ziua de Miercuri 10 Aprilie a. c. în frunța parohie Sălcium de Jos. Liturghia mai înainte sfințită a fost slujită de P. C. Prot. Vasile Loga și C. C. Preoți P. Sabău și D. Erhan. Toți preoții s'au mărturisit și s'au împărtășit, iar predica rostită cu convingere și căldură de C. Pr. D. Erhan, a adus ascultătorilor prețioase temeuri de înțelegere a adevăratei păci — pacea lui Hristos.

După terminarea sf. Liturghii a urmat ședința intimă a preoțimii, prezidată de noul protopop, care și-a manifestat bucuria ce i-o face această duhovnicească întâlnire și speranța pentru o rodnică împreună lucrare.

Referatul asupra lucrărilor preoților cu titlul „Inimă curată zidește în mine Dumnezeu și duh drept înnoește în cele din lăuntru ale mele“ a fost citit de C. Pr. I. Voica, scoțându-se în concluzie necesitatea înnoirii vieții noastre. Ca lucrări mai reușite au fost menționate ale C. C. Preoți E. Munteanu, Gh. Cojocneanu, I. Ioaniciu și I. Mihan.

A urmat o amplă discuție asupra unor probleme de actualitate, luând cuvântul P. C. Prot. V. Șpan, C. C. Preoți P. Sabău, Cl. Bărjovan, I. Voica, Gh. Cojocneanu, Ifr. Bordea, Al. Rujdea și S. Șerbănescu. În special a fost dezbătută problema secțelor, care în Munții Apuseni nu mai poate fi lăsată la oparte. S'a arătat

că această chestiune veșnic deschisă e în mare măsură un aspect al problemei reîncreștinării societății noastre și că e nevoie de o coordonare a muncii preoțimii, într-o unitate de plan, metodă și acțiune.

De asemenea s'a cerut îmbănbățirea stării materiale a preoților din munți, pentru a și putea realiza nestingherii misiunea.

Conferința a luat sfârșit într-o atmosferă de încredere în viitorul Bisericii, care a fost prin veacuri țara noastră și mântuirea de totdeauna.

G. C.

Știri din biserica rusă. În „Jurnalul Patriarhiei Moscovei“ Nr. 12, aflăm că Preafericitul Patriarh Alexei a trimis o delegație la Berlin pentru cunoașterea vieții bisericesti în parohiile ortodoxe din Germania (zona sovietică). Delegații au constatat că în Berlin sunt trei biserici ortodoxe rusești: 1. biserica „Sfintei Invierii“. 2. biserica „Prințul Vladimir“ și 3. biserica „Constantin și Elena“ unde se află și I. P. S. arhiepiscop Alexandru al Belgiei și Bruxellesului.

S'au mai aflat biserici ortodoxe în Postdam, Drezda și Lipsca.

Sf. Sinod al Rusiei a hotărât să lase în canonică ascultare și păstorie acele biserici și toată preoțimea rusă din Germania, I. P. S. Alexandru purtând și titlul de vicar al exarhului patriarhal al bisericilor ortodoxe din apusul Europei.

CRONICA EVENIMENTELOR

INTERNE

Timișoara. Duminecă în 3 Mai a. c. deputatul englez John Mack, care a vizitat țara noastră, a fost și la Timișoara. De acolo d-sa a fost transportat cu avionul Ministerului Informațiilor la Stavera Moravița, punct de frontieră, de unde și-a continuat drumul spre Belgrad cu mașina ce i-a fost pusă la dispoziție de Mareșalul Tito.

București. Ministerul Justiției face cunoscut, că legea chirilor, a cărei text a luat un caracter definitiv, urmează a fi publicată în Monitorul Oficial. Publicarea acestei legi în forma definitivă este așteptată cu un viu interes.

București. Senatul Universitar dela Universitatea din București, a ratificat desemnarea d-lui Lucrețiu Pătrășcanu ca profesor titular al catedrei de economie teoretică, la facultatea de drept din Capitală.

Cluj. După relatările făcute de observatori, lucrările Conferinței de pace dela Paris se desfășoară într-un ritm satisfăcător. Șefii delegațiilor se arată conșevivi și dispuși să se ajungă la un acord care să satisfacă părțile interesate. De altfel, e chiar timpul. Pacea trebuie restaurată.

EXTERNE

Londra. În camera Comunelor s'a discutat chestiunea căsătoriei soldaților englezi cu fete germane. Deputatul conservator Martin Liudsay întreabă: „Nu crede dl. ministru, (ministru de războiu), că englezoaicele noastre vor fi nemulțumite dacă prea mulți dintre acești tineri vor fi autorizați să se însoare cu fete germane, cum desigur vor face dacă se ridică interdicția?“

Replica a fost dată de deputatul laburist Stokes, sub forma următoarei întrebări: „Pe ce temeuri și-ar putea aroga cineva dreptul de a limita dreptul soldaților luptători de

a-și alege soțiile după dorința lor?“ Reprezentantul guvernului n'a mai adăugat nimic.

Tokio. Se anunță oficial că a fost descoperit un complot pentru asasinarea generarului Mack Arthur, comandantul suprem aliat din Japonia.

Berna. Guvernul elvețian a numit ca ministru la Moscova, pe colonelul Hermann Flueckiger.

Relațiile diplomatice între cele două țări au fost restabilite recent după o întrerupere de 27 ani, în care timp nu au existat între Uniunea Sovietică și Elveția niciun fel de legături oficiale.

Moscova. Președintele Societății pentru relațiile culturale ale U. R. S. S.-ului cu streinătatea, Kremenov, a dat în ziua de 29 Aprilie o recepție în onoarea celebrului muzician român George Enescu, care se află în turneu la Moscova.

Paris. Într-o recentă ședință a conferinței miniștrilor de externe a fost respinsă cererea Austriei de a i se da înapoi Triestul de Sud.

S'a căzut de acord că în cazul când Austria ar cere o ușoară ajustare a frontierei, acest lucru să fie luat în considerare.

Moscova. Guvernul bulgar a alcătuit un memoriu, în care se lămurește punctul de vedere al Bulgariei cu privire la problema păcii. Acest guvern crede că trebuie să se asigure Bulgariei o ieșire la Marea Egee.

Londra. Dl. Dr. Nagy Ferenc, prim-ministrul Ungariei, a declarat între altele: „Noi nu ridicăm problema Maghiarilor care trăiesc peste hotare și respingem revizionismul și șovinismul, de dragul păcii durabile“.

Paris. La conferința de pace se discută chestiunea coloniilor italiene.

Paris. Grecia revendică dela Bulgaria un teritoriu în regiunea Munților Rhodope, care are o adâncime de 5—40 km.

INFORMAȚIUNI

Mulțămintă publică. Consiliul parohial din Urișul de sus, protopopiatul Reghin, mulțamește tuturor enoriașilor pentru mobila ce s'a făcut spre folosința parohului în valoare de 520.000 lei (2 paturi, una șifonieră, 1 masă, 4 scaune, 1 masă pentru birou).

Consiliul parohial mulțamește d-lui Suci Dumitru pentru că a donat 1/2 jug. pământ pentru cimitirul nou, valoare 250.000 lei. D-lui Pop Ioan pentru 1/2 jug., pentru cimitirul nou valoare 250.000 lei. Membrilor reuniunii care au donat: Familia Petre și Susana Pop un covor persan (veritabil) în valoare de 2.000.000 lei. Grama Maria 1 față de masă 150 mii lei. Suci Carolina 2 servete 50 mii lei. Aurelia Suci 1 servet 50 mii lei. Moraru Ana 2 servete 30 mii lei. Gaitan Ana 1 sigiliu parohial 15.000 lei. Fam. Ion și Matriona Truța 1 evangheliu 280.000 lei. Preot Eug. Zare 1 icoană „Buna vestire“ 50.000 lei. Fam. Dumitru și Ana Cotta una măsuță 60.000 lei. Fam. Ilie și Susana Blaga 1 tetrapod 40 mii lei. Total 3,745.000 lei.

Consiliul parohial mulțamește și donatorilor pentru cumpărarea sumibilor: Călușean Simion, Suci Carolina, Moldovan Aron, Suci Dumitru, Suci Teodor, Pop Ioan, Suci Aron Pop Antonie, Carolina Neag câte 5.000 lei. Suci Aron 15.000 lei. Pop Grigore, Maloș Gheorghe, Pop Ioan, Suci Simion, Suci Aron câte 10.000 lei. Pop Carolina 6.000 lei. Pop Ana, Suci Maria și Veronica Tot câte 2.000 lei. Grama Floarea, Moldovan Dumitru, Suci Pantilie și Pop Teodor câte 1.000 lei. Preoteasa 10.000 lei. Total 136 mii lei.

Ziarele aduc vestea că anul acesta vom avea o producție de zahăr întreită față de aceea a anului 1945. Producătorilor de sfeclă li se va da în loc de 14 kg., câte 15 kg. pentru fiecare hectar însămnțat. Vor primi un avans de câte 2 kg. pentru fiecare hectar, pe baza contractelor de cultură încheiate. Producția de zahăr din anul acesta față de suprafața cultivată, este evaluată la circa 7000 vagoane, deci o cantitate întreită față de producția din 1945. Astfel criza de zahăr va lua sfârșit, bine înțeles,

dacă recolta de sfeclă va reuși întocmai după planurile făcute. — Să dea Dumnezeu să reușească.

Ministerul de finanțe a comunicat organelor în subordine că în cazul când moștenitorii achită impozitul succesoral în termen de șase luni dela data exigibilității, se încasează impozitul fără nicio majorare. Peste acest termen se va calcula și percepe o majorare de 10 la sută, pentru fiecare semestru întârziere.

Librăria Eparhială din Cluj, (Piața Malinovski nr. 2) fiind apro-

vizionată cu odoare bisericești (candelă, potire, cădelnițe, odăjdii, prapori etc.), precum și cu'n bogat material de icoane — stă la dispoziția tuturor pentru efectuarea oricărei comenzi, mici sau mari, care se execută prompt și cu îngrijire, pe lângă cele mai potrivite prețuri.

Tot aici se află caiete și tot felul de rechizite școlare pentru elevi.

Anunțăm Onor. clientelă că pentru moment nu este în situația plăcută de a putea servi prin poștă, din lipsa materialului de împachetare.

BIBLIOGRAFIE

Preotul Victor N. Popescu: ICOANA MAICII DOMNULUI. Pag. 127. București, 1944. Prețul 300 Lei.

Părintele autor, după ce a lansat în mijlocul preoțimii admirabila carte despre: „Sufletul preotului în luptă cu ispitele“, o expresivă prezentare a preoției lucrătoare, în volumul de față ne redă, în 15 fragmente de viață creștină, experiențe pastorale a sufletului pasionat de chemarea apostoliei și jertfelniciei în slujba sfântă pentru mântuirea sufletească a obștei creștinești. Cartea de față nu cuprinde program de activitate preoțească sau episoade romantice de muncă pastorală; este lipsită chiar și de îndemnuri idealiste pe care le-am putea găsi în modele de literatură pentru crearea de entuziasm și zel apostolesc. Ea ne înfățișează altceva: muncă preoțească împlinită și cazuri de probleme sufletești deslegate sau duse la bun sfârșit. Se îmbină în această carte complexul de experiențe pastorale ale preoțimii urbane și rurale românești. Se remarcă cu osebire unghiul prin care se privesc și apreciază problemele care se tratează și deslegă punctul de vedere psihologic. Cazuri de conștiință și probleme pastorale urmărite pe temeiul procesului psihologic se rezolvă fie pentru a aduce liniștea sufletească celui sbuciumat, fie pentru deslegarea fericită a unei probleme ce se părea insolubilă. Vom zăbovi pe scurt asupra unor idei din aceste adevărate fragmente de viață creștină și experiență pastorală.

În „Icoana Maicii Domnului“ un însuflețit preot tânăr dorea să alcătuiască un muzeu parohial, înfățișând viața satească. Baba Ștefan avea o veche icoană a Maicii Domnului. În fața ei au săvârșit ucinașele părinții și moșii ei. La stăruința preotului, Ștefana se înduplecă și dă icoana pentru muzeu. Din clipa aceea i s'a părut babei casa pustie, visuri grele au năpădit-o. Un potop de apă a izbit casa troznind din încheieturi. Trezită din somn abia așteaptă ziua, să-și aducă icoana — păzitoarea casei — dela muzeul parohial. Acest fragment prezintă tradiția și conservatorismul poporului român.

„În mahalalele Capitalei“ avem icoana constituirii și organizării parohiilor în mijlocul unei lumi nevoiașe, trudind pentru o bucată de pâine. Preotul se dovedește factorul cel mai indicat pentru civilizarea și

ridicarea morală a acestei populații străină de preocupări sufletești. Una din bucățile cele mai elocvente mi s'a părut: „Între muncitori“. Într'un cartier mărginaș al Bucureștilor a fost numit un preot să păstorească credincioși răzlejiți. Nu era niciun așezământ creștinesc — din contră, sectanții își aveau cuibul lor și prinseră rădăcini. Preotul alege calea mijlocie, cu credincioșii și cu sectanții deopotrivă. Deosebirea: credincioșii dumineca participă la sf. Liturghie, iar sectanții la adunările lor. Prin stăruință și pricepere, capela preotului se umple de popor și ei se hotărăsc să-și zidească biserică. După ce preotul își are așezămintele pentru existența parohiei, reușește și cu planuri mai mari, organizează o tovărășie de ajutorare mutuală, o cantină de 60—70 persoane, un cabinet medical, unde se dădeau consultații gratuite; un comitet de lucru în parohie, care avea să se ocupe de cercetarea bolnavilor; un comitet pentru înmormântarea săracilor.

Prin aceste instituții, opera de binefacere și caritatea creștină se revărsă pretutindeni și peste toți parohienii, înfrățindu-i într'o singură comunitate. Ni se prezintă aici și un caz tipic. Preotul întreține, prin cantină, familia unui condamnat, care nu era prieten al bisericii. Mai mult, intervine pentru eliberarea lui. Mai târziu, cu prilejul unei manifestații, mulțimea voind să tragă clopotul bisericii unde slujia preotul, a fost oprită în loc tocmai de acest condamnat, care a vorbit despre fapta preotului pentru îngrijirea familiei sale — potolind astfel mulțimea involburată. Ca încheiere autorul vorbește prin preotul mahalalei: „Programul adevărat al preotului este mila și binefacerea cu oricine. Nu știi când vine vremea ca acel necunoscut sau vrășmaș să-ți arate cea mai vie recunoștință.“

Ne oprim aici. Toate bucățile sunt foarte sugestive și adevărate file rupte din strădania și osteneala apostoliei preoțești.

Pentru aceste considerațiuni, meditația și zăbovirea lângă această carte o socotim necesară și deplin edificatoare. **Părintele CÂMPIAN**

Toate lucrurile ține-le la oarecare distanță, numai sufletul apropie-l cât mai mult de Dumnezeu.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 2152/1946.

Comunicat

Apărarea Patriotică, sediul în Cluj, Piața Libertății 10, se adresează prin noi bunilor credincioși să binevoiască a le veni în ajutor cu diferite alimente pentru Căminele de zi unde sunt adăpostiți orfani de războiu. Ofrandele se vor trimite pe adresa Societății de mai sus.

Cluj, la 24 Aprilie 1946.

Consiliul Eparhial

1—3

CONCURS

Pentru ocuparea postului de paroh în parohia de clasa III-a Bucium-Sat se deschide concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea“.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat conform pregătirii.
2. Folosirea sesiunii parohiale în mărime de 3 jug. 872 st.
3. Venitele stolare obișnuite în parohie.
4. În lipsă de casă parohială, Consiliul parohial fixează și achită în fiecare an chiria necesară.

Parohia se află pe șoseaua Abrud-Aiud la 5 km. depărtare de orașul Abrud.

Candidații își vor înainta cererea, însoțită de actele necesare, Ven. Consiliu Eparhial din Cluj, având a se prezenta în parohie pentru a face cunoștință cu credincioșii și să servească numai cu aprobarea oficiului protopopesc Abrud.

Oficiul protopopesc Abrud în înțelegere cu Consiliul parohial din Bucium-Sat.

Nr. 2192/1946.

Aprobat din ședința Consiliului eparhial dela 25 Aprilie 1946.

NICOLAE
Episcop

V. Bogdan
secretar eparhial

Nr. 154/1946.

2—3

CONCURS

Se publică concurs pentru întregirea parohiei de clasa II-a Văleni, protopopiatul Lăpuș, Eparhia Cluj, devenită vacantă prin transferarea titularului.

Cererea de concurs se va înainta în 30 zile dela prima apariție în „Renașterea“ la P. Ven. Consiliu Eparhial în Cluj cu documentele necesare.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat conform pregătirii.
2. Sesiunea parohială cca 9 jug. Casă parohială nu este.
3. Bir o merță de cucuruz nesfărmat și o zi de lucru ca în trecut, conform ordinului Nr. 1734/1946 Cons. Ep.
4. Stolele obișnuite.

Concurenții, cu aprobarea P. S. Episcop și cu avizul protopopului

tractual, se vor prezenta în parohie pentru a servi ori cânta și predica, făcând cunoștință cu credincioșii.

Cererile intrate după termen nu se vor lua în considerare.

Tg.-Lăpușului, la 2 Aprilie 1946.

Șt. Gheție, protopop.

Nr. 403/1945 prot.

3—3

CONCURS

Pentru ocuparea postului de paroh din parohia Blăjenii de sus de clasa I, protopopiatul Bistrița, devenit vacant prin decesul preotului Iuliu Bălan, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea“.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat.
2. Casă parohială cu supraedificate economice în stare bună.
3. Sesiune parohială 32 jug. arător și fânaț și 1/2 jug. grădină de zarzavat.
4. Venitele stolare obișnuite.

Doritorii de-a ocupa acest post își vor înainta în termen cererile însoțite de actele cerute de regulament și de aprobarea Prea Sfinției Sale Episcopului nostru, Oficiului protopopesc ort. rom. din Bistrița.

Candidații se vor putea prezenta în parohie pentru a cânta în biserică, a servi, predica și a face cunoștință cu credincioșii, cu aprobarea oficiului protopopesc concernent.

Din ședința Consiliului parohial ținută la 25 Noemvrie 1945, în înțelegere cu Oficiul protopopesc ort. român.

Președinte: Pr. Ioan Pop adm. paroh.

Secretar: Procopiu Mizgan

Pr. V. Mureșianu adm. prot.

Nr. 133/1946.

3—3

CONCURS

Pentru întregirea postului de paroh în parohia de cl. II Morești, protopopiatul Târgu-Mureș, se deschide concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea“.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat conform pregătirii.
2. Sesiune parohială în întindere de 21 jug. 1504 stj. arător, pe hotarul parohiei.
3. În lipsă de casă parohială, parohia se va îngriji de locuință corespunzătoare, suportând chiria.
4. Venitele stolare obișnuite în parohie, care sunt benevole.

Parohia se găsește la distanță de 2 km. de gara cea mai apropiată.

Reflecții la acest post vor înainta cererea de concurs oficiului nostru protopopesc, în termenul deschis și cu prealabila noastră încuviințare se vor putea prezenta în parohie spre a face cunoștință cu credincioșii.

Morești, la 17 Martie 1946.

Oficiul protopopesc al tractului Tg.-Mureș în înțelegere cu Consiliul parohial din Morești.

Protopop Teodor Ciurus

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj